

1

Ilinojaus valstija, Čikaga

Tarp dangoraižių švilpė nakties vėjas – nors nebūtum įstengęs nei jo pagauti, nei pamatyti, tikrai jautei, kad pučia, ir galėjai skųstis, ko jis toks šaltas: juk jau prasidėjo pavasaris. *Kitchen American Bistro* terasoje klientų tebuvo vienas kitas; kiti nusprendė laukdami vakarienės išlenkti taurę restorano viduje. Šalčio nepaisė tik keletas užkietėjusių rūkalių – kaip ir kiekvieną vakarą, jie kiurksojo toje didžiulėje terasoje pačiame miesto centre prie kanalo, iš kur buvo matyti šviesose skendinčių dangoraižių miškas.

Vakar krantinėse būriavosi tūkstančiai žmonių – džiugiai nusiteikę jie grožėjosi upės vandenių, kurį valdžia, kaip ir kasmet Šv. Patriko dienos proga pagerbdama mieste gyvenančius airius, buvo nudažiusi ryškiai žaliai.

Prie stalo, ant kurio stovėjo įjungtas nešiojamasis kompiuteris, vienas pats įsitaisęs vyras nerūkė. Nepalietė ir gėrimo, kurį prieš pusvalandį atnešė padavėjas. Pusilgius plaukus susirišęs į uodegą, iki pat akių užsismaukęs rudą kepuraitę su snapeliu, akis paslėpęs po saulės akiniais šviesiai rudais stiklais, jis įdėmiai stebėjo kitame krante vykstančią sceną. Policininkai buvo uždarę visas gatves, per garsiakalbius aidėjo nurodymai evakuotis, tarpais pertraukiami šaižių sirenų. Stiklo ir plieno dangoraižių sienomis slankiojo galingų prožektorių metami šviesos ruožai – reikėjo įspėti viso to triukšmo negirdinčius kurčiuosius, jei kartais tokių atsirastų. Tuščiomis gatvėmis bėgo pervargę darbuotojai – jie buvo per ilgai užsilikę jau užsidariusiuose biuruose ir tik šūksniais raginami policininkų atsiplėšę nuo savo darbo vietų. Kai kurie smarkiai skeryčiojosi, kiti tik stengėsi kuo greičiau pasišalinti.

– Žiūrėkite! Dūmai! – terasoje šūktelėjo vienas klientas.

– Dieve mano... – sumurmėjo netoliese sėdinti moteris.

Paspaudęs keletą klavišų vyras kiek luktelėjo, paskui lėtai užvertė ekraną ir, nenuleisdamas akių nuo kompiuterio, įsikišo jį į krepšį.

Dabar iš kitame krante – kiek toliau, kairėje – stūksančio dangoraižio veržėsi tiršti juodi dūmai. Iš išorės liepsnų dar nebuvo matyti. Į pastatą skriejo gaisrininkų liejamos ilgos vandens čiurkšlės.

Iš visų pusių sklido balsų nuotrupos.

Iš restorano išėję klientai spietėsi terasoje ir šūkčiojo, kiti ragino grįžti vidun.

Vyras toliau ramiai sėdėjo.

Staiga kažkas sudundėjo, iš pradžių vos girdimai, paskui garsiau – atrodė, iš žemės gelmių kyla duslus bildesys. Dangoraižis, regis, ėmė drebėti. Vis stiprėjantis virpesys perliejo visus aukštus lyg pražūtinga banga.

Tolumoje tamsą perskrodė riksmas, jiems ėmė antrinti ir kiti, aidintys vis arčiau. Staiga šimtai žmonių spiegdami puolė bėgti tolyn nuo dangoraižio. Klientai terasoje nuščiuvę sustingo, paskui kai kurie ėmė rėkti.

Dangoraižis sugriuvo – kone be garso, lyg būtų įsiurbtas savo paties pamatų ir subyrėjęs iš vidaus. Tiesiog ėmė ir kukliai išnyko iš kraštovaizdžio. Iš žemės it koks milžiniškas atominio sprogimo grybas pakilo tirštas tamsių dulkių debesis ir pasklido į visas puses.

Terasoje sėdėję klientai visi kaip vienas pašoko siaubo perkreiptais veidais. Debesis didžiuliu greičiu skriejo tiesiai į juos lyg pikta lemiantis šešėlis, tuoj užgriūšiantis miestą ir panardinsiantis jį į juodžiausias sutemas...

Staiga visi puolė bėgti. Išsigandę žmonės klykdami dėjo į kojas.

Iš kažkur išlindo stambi žiurkė ir ėmė lakstyti į visas puses lyg višta nukirsta galva.

Vyras viską ramiai stebėjo ir tik tuomet, kai jį apgaubė tirštas, sunkus ir dusinantis debesis, kurio aitrios dulkės graužė nosį, burną bei akis, iš kišenės išsitraukė piniginę, prietemoje vargais negalais sukrapštė keturis dolerius penkiolika centų ir padėjo juos ant stalo. O paskui išnyko rudame rūke, gaubiančiame sužeistą miestą.